לא: הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

עין משפט נר מצוה

קלב א ב ג ד ה מיי׳ פ״ט מהל׳ תפילין יט״ת הלכה טו טוש״ע י״ד סימן רמ סעיף ג:
קלג ו מיי׳ שם פ״ו הל׳ יח טוש״ע יו״ד סי׳ ערה סעיף ב:
קלד ז מיי׳ פ״ה מהל׳ תפילין ומזוזה ס״ת הל׳ ט (סתם עשין כג) טוש״ע י״ד סי׳ רפח סעי׳ ט:
קלה ח ט מיי׳ שם הל״ה טוש״ע שם סעי׳ י:
קלו י מיי׳ שם הלכה ו טוש״ע שם סעי׳ יד:
קלז כ מיי׳ שם הל׳ ב טוש״ע שם סעי׳ יג:

שיטה מקובצת

א) פרש״יתיו סתומה:
ב) תיבת יחפור נמחק:
ג) כשאר כתיבות: ד) בשורה כזה

והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך

ה) כזה

והיו הדיברים האלה אשר אנכי מצוך

ו) כזה

והיו הדיברים האלה אשר אנכי מצוך

ז) כזה

לוטת להם כימי השמים על הארץ

ח) כזה

לוטת להם כימי השמים על הארץ

ט) שמע הסיר ומה״ד אחומה הינו שמניח ידיו באמצע ויש כתב משני צדדין אי נמי מניח חלק בראש השיטה: י) קלף שהוא נקלף:

מי קאמר במשנתינו בו׳. כי האי גוונא דייק בפ׳ בתרא דכתובות (דף קט.) גבי כל מקום שאתה מוצא גמליאל רואה אני את הבכרי מדמון ותימה דבפ׳ כירה (שבת דף נט:) גבי כל מקום שאתה מוצא מועצ שאין מוקפים וחמד מכריע הלכה כדברי המכריע מון מקולי מטלניות וקו פריך לימא ס״מ כמתניתין לכל בכריימתא לא ים ליומר כיון דאמר מון מקולי מטלניות שהיא מצוה הוי כתילו פירש במשנתינו ד) ומיהו קשה בהני כללות דבפ׳ מי שהוליפוהו (עירובין מו:) דקאמר רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כר׳ יהודה ר׳ יהודה ור׳ יוסי הלכה כר׳ יוסי אמרי ה) ס״ל הני מילי במתני׳ לכל בכריימתא לא מצ״ג דלא קאמר במשנתינו ומשמע שאני התם דלא קאמר כל מקום. מ״ר: **האי** ראציץ **האי** דלא **אציץ**. משמע דס״ת כשר בלא תפילין והקשה ר״ם מהא דאמרי׳ פרק המוליך יין (שבת דף עט. ושם) גבי ס״ת על הגויל ועל הדוכסוסטוס כשירה משמע לכל דיעות דמליח וקמיח ולא עפיץ לא ו) (מיקרי ספר) ונפ׳ שני דסוטה (דף ח.) אמרי׳ אין כותבין פרשה סוטה לא על הלוח ולא על הנייר ולא על הדפתרא ולא על המגילה שנא׳ בספר וכ״כ ס״ת דנקרא ספר עפי׳ ו) כדאמרי׳ התם׳ סופרים אין כותבין לא על הנייר ולא על הדפתרא ומיהו ממוק לא גרס דהא בפרק המוליך יין (שבת דף עט:) קתני על הנייר ועל המטלית פסולה וכותבין ס״ת על הקלפים שלנו הא אינם מעופצין וכן גיטין שאנו כותבין בקלפין שלנו ובפ׳ (שבת דף קטו.) משמע דווקא בדאפילו כותבין לכל לא מפיק לה אפילו מדא דהא קמן דאין יכול להזדייף והא דמשמע בגיטין בדלא אפילו יכול להזדייף היינו בקלפים שלהם שהיו עושים בהם תיקון של עיפוץ דקודם עיפוץ יכול להזדייף ובקרע דיפתרא ופסול ומדא שגם בימיהם כותבין שטרות בקלף שאינו מעופץ כדאמרי׳ בפ׳ שני דגיטין (שם) כתבו כמי ערית ועפצה כשר ומוקי לה בדלא אפילו ומיהו אינה לשון מוקומי בנייר של עשבים דלא מיתקני ליה בעפצים כמו שפי׳ שם בקונטרס גבי מיישינן שמא כמו מילין כתבו ר״י בעדי מסירה ורבי אלעזר. מ״ר: **עשאה** בשירה. מכאן משמע הא דתניא בפ׳ הכונס (שבת דף קג:) כתבה כשירה ולו שכתב השירה כיוצא בה לו שכתב שלא בדיו לו שכתב המוכרות בזהב הרי אלו יגנזו בס״ת מיירי דהא מוקמינא לה הכא בס״ת ותימה דבפ׳ כל כתבי (שבת דף קטו:) בתמלמו תניא אין בין ספרים למגילה אלא שספרים נכתבין בכל לשון ומגילה עד שתהא כתובה תשורית על הספר ובדיו ומירכ הכא רבי יוסף דהכא בשאר כתבי בשאר ספרים דלאו ס״ת ואפילו הכי תניא מקרע שכתבו תרגום ותרגום שכתבו מקרע וכתב עברי אינו מעמא את הידים עד שיכתבנו כתב תשורית על הספר ובדיו ומוקי לה רב אשי בשאר ספרים ור׳ יהודה היא דאמר אשר ספרים בעי דיו ולא משכחת דפליגי עליה דרבי יהודה אלא לגבי הא דרבי בכל לשון אבל בדיו לא משכחת דפליגי ונראה לפרש דהכא דכל כתבי לענין להציל מפני הדליקה דווקא מיירי ולא לענין לקרות בהם ולפי שים בהן חזקות מלילין אותן מע״ש אלא נכתבו בהלבנת כל מגילה עד שתהא כתובה בהלכתה תדע דבעיא דרים גלותא התם לענין הלנה אבל הא לא מיבעיא ליה אם ניתנו ליקרות בהם או לא ופ״ת מוקמי ב) הך בריימתא לרב הונא דאמר דרים גמרא דכל כתבי לענין לקרות בהם ובכל לשון אין מלילין למ״ד אין ניתנין לקרות בהן ויש לומר דהתם התם מנלה היא: **שלא** יעשנה בונב. כעין שפירש בקונטרס כאן ים לפרש הא דאמר בכבע נתרע (דף יז.) גבי כרס שאם כשר שאם ואמר יוצא זב שאמר בשורות שאם ולא כשר מוך שאם שאם. מ״ר: **ועושה** פרשיותיה בתומות. קשה דנקט לעיל רבים ואין שם כי אם פרשה אחת ומשמע משום על התרן דכתוב שיטה תע״ם שאין כאוב כלום ו) אמ״כ. מ״ר: **רבי** שמעון בן **אלעזר** אומר ר״ם היה בותבה ע״ה הדוכסוסטוס. משמע דתלמידו של ר״מ היה שאמר דבריס הכיה משמו בשאר מקומות כדאשכחן נמי לעיל (ל:) דקאמר ר״ש בן אלעזר משום ר״מ אין כותבין את השם לא על ג) הנייר ולא על הממתן וכן בפ״ק דקדושין (דף מד.) ז) גמרא ובלבד שיהא הכתב משל מחרים דקאמר ר״ש בן אלעזר משום ר״מ אבל פודה מעבר שני ולא מומם ומיהא דבפ׳ המוליך יין (שבת דף עט.) כתוב בכל הספרים אמר רבי שמעון מאיר היה כותבה על הקלף ד) מפני שהיתה משמרת משמע שהיה מצירו דקאמר מאיר ולא קאמר ר״מ ומשמע טעות סופר ים בכל הספרים ואי הוה אמרי דאמרי רבנ״ש הוה ניחא ומיתרצא נמי דלא כתניתין דתדמיתי דהכא קאמר מדלא כתניתין והתם אמר מקלף והיה נראה לומר דאמרי תנאי אליבא דר״מ אבל לי אפשר לומר כן דבפ׳ מרובה (ב״ק דף עח.) גבי מכרה מון מגזוזתים משמע אמרי תנאי אליבא דרבנ״ש ולא משמע דאמרי היו ומיהו ים לתמוה משום דהתם דאליבא דר״מ גמי מקלף דמשתמר ולפי מה שר״ל בשמון דוכסוסטוס דווקא ולא קלף הוי מיתה דלמר דוכסוסטוס עדיף למזוזה ולמר קלף עדיף. מ״ר: ועושה

מי קאמר כמשנתינו. למשמע משנה ולא כבריימתא: **קרע הכא כאני זיתין**. אם נתקרע גליון של ספר תורה ונכתם הקרע באני זיתין בתוך הכתב יתפור: **כאלם אל יתפור**. אלא יקנח את הדיו עד שיהא מועט כאלם: **ואל יתפור**. הוי שאור כעתיקת. לתפילין עתיקת. קלף ישן מיגניא קריעה: **תפילין**.

מסורת הש״ס

מתוקן הקלף בעפצין שקורין גל״ש: **וכני מילי**. לתופר: **בגידין**. ב) יתפור לכל לא בגרדים פינדי״ש בלע״ז: **כין דף לדף**. אם נקרע עד כנגד הכתב שלולי היה בכתב היה יותר מג׳ זיתין: **וכין זיטה לזיטה**. אם נקרע יתפור לו לא יתפור: **שפים שפים**. זיטות קלרות זיטה זיטה בת שתי תיבות: **שפים** (ג). כזו וב׳ כזו ו׳ כזו מלי: **כל זכן**. לכשרה שצשתה כשירה לפי יכיר מקה שזיטה תחת תרובה וזיטה תחת קלרה שתין ממלא כל הזיטה: **או שירה כמופה**. שכתב השירה כשהר ד) התיבות מרים על גבי מרים: **שפים שלם ותחת**. היינו כשירה ה): **שלא יעשנה לקובה**. מה ה) ___ כלומר לכתל רחב מלמטה וקלר מלמעלה להיינו תחת שפים שלם: **וגב**. שלם שפים ותחת מה ו): ___ **על הארץ כזיטה תחרובה**. כלומר תין כזיטה תחרובה שלא שתי תיבות הללו: **כסוף זיטה**. היו מתחילין לזיטה תחרובה מה ז): ___ **כתחילת זיטה**. היו מתחילין לזיטה תחרובה מה ח): ___ **מ״ד כסוף זיטה**. כלי שיהו שתים על התרן דמשתע דכתיב כי כגבוה שתים על התרן כן ירחיב ימיכם: **ומ״ד כתחילת זיטה**. כלומר נעי לתרוקי תרן משתים דהכי משתע כי היכי דתרחקה שתים תתרן כן ירחיבו ימיכם: **דכריך לה מאחד כלפי שתע**. לאחר שנכתבה כופלה מלד שתאל לכל ימין כשהגיתה כדלת והיינו שתאל כלפי שתע שהרא השורה שתע ישראל וסופה יי׳ אחד והתחיל לכופלה מאחד וקיפל ובא עד שתע ט): **דוכסוסטוס**. קלף י) שלא נקלף: **כמין דף**. כמין עמוד שנספרים תרוכה וקלרה: תמרתי

מסורת הש״ס

ב) (כרכות יט. ז״ז), ג) כפ״ו ומ״ו, ג) (שבת קג:), ד) (ומ״ו תום׳ שבת ס. ד״ה דלמא), ה) (שם מז:), ו) (ג׳ וכפ׳ שני. ז״ק, ז) ז״ק, ח) ושל דתמרתין כתעתת כה. ז״ק, ט) ה״ש תומר כך ושין ז״ק שתקרים נירסת תמ״כ, י) (כנגדך), כ) ג״ע נכי וכלבד כה. ז״ק, ל) ג״ר ז״ק מפני שמשמרת ומחזק תוכח שכיתה.

תורה אור השלם

1. כי כבבה שמים על הָאָרֶץ גְּבֹר חִכְּדוּ על וְרָאִיתִי: תהלים קג יא

הגהות הב״ח

(ב) רש״י ד״ה שתים ושלש כו׳ ר״ל ב׳ כזו וג׳ כזו:

גליון הש״ס

גמ׳ הא דלא אציץ. בהגה״ה הגי׳ הא לתפילין קא קאמרינן הלכך אפילו:

לעזרי רש״י

גל״ש [גלי״ש]. עפצים (גידולים שפילים בעלה האלון).
פינדי״ש [פינדני״ש]. ציצויות (הטבעיות של הבד).

מוסף רש״י

עשאה בשירה. כתבה בס״ם כתילונין לתיתם ולעיטה (שבת קג:).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com